

Sygn. akt VIII C 613/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko pozwanej M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 613/21

UZASADNIENIE

W dniu 24 czerwca 2021 roku (...) 1 (...) w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej M. K. powództwo o zapłatę kwoty 6.026,21 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. z pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pomimo świadczenia usług przez (...) pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania i nie dokonała płatności, wobec czego z dniem 10 października 2018 roku umowa uległa rozwiązaniu. Pełnomocnik wskazał ponadto, że wskazana w pozwie kwota wynika z dokumentów księgowych wystawionych przez usługodawcę, że część z kwot jednostkowych stanowi należność ratalną z tytułu zakupionego przez pozwaną sprzętu marki A. (...), a także, że powód nabył wierzytelność wobec pozwanej w drodze umowy cesji z dnia 10 września 2020 roku.

(pozew k. 6-12)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o jego oddalenie w całości podnosząc zarzut nieważności umowy, nieskuteczności jej wypowiedzenia, nieudowodnienia roszczenia, ponadto zakwestionowała skuteczność cesji wierzytelności.

(odpowiedź na pozew k. 136-136v.)

Odpowiadając na zarzuty pozwanej powód podtrzymał stanowisko w sprawie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(pismo procesowe k. 143-144, protokół rozprawy k. 181)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. K. w dniu 1 lutego 2018 roku zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych wybierając taryfę „JA+49,99/89,98”. Umowa została zawarta na czas oznaczony 24 miesięcy. Opłata abonamentowa za pierwsze 12 miesięcy wynosiła 40,64 zł, a następnie 73,15 zł miesięcznie (obie kwoty netto). W umowie zastrzeżono ponadto karę umowną w kwocie 1.680 zł. W związku z umową pozwana zakupiła urządzenie A. (...) (...) Silver o wartości 5.582,99 zł, której płatność została rozłożona na 37 rat w wysokości: 1 rata – 398,99 zł, pozostałe raty – po 144 zł każda.

Usługodawca mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym m.in. w przypadku nie uregulowania zobowiązań wobec (...) w oznaczonym terminie płatności. Rozwiązanie umowy ze skutkiem natychmiastowym mogło nastąpić po uprzednim ograniczeniu świadczenia usług i poinformowania abonenta o stwierdzonych naruszeniach.

W treści umowy brak jest postanowień odnoszących się do oznaczonej na jej gruncie kary umownej. Stanowiące załącznik do umowy regulaminy, w tym regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych zawierający w myśl § 5 pkt 2 lit. n informacje na temat wszelkich opłat należnych w momencie rozwiązania umowy, nie zostały załączone do akt sprawy.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 31-40, faktura k. 41)

W związku z zawartą umową pierwotny wierzyciel wystawiał faktury za świadczone przez siebie usługi, które poza opłatami abonamentowymi oraz z tytułu poszczególnych usług obejmowały również raty za urządzenia. I tak:

- w dniu 6 czerwca 2018 roku wystawił fakturę nr (...) na kwotę 161,29 zł (w tym 17,01 zł z tytułu opłat, 144 zł z tytułu rat, 0,28 zł z tytułu odsetek) z terminem płatności do dnia 20 czerwca 2018 roku,
- w dniu 6 lipca 2018 roku wystawił fakturę nr (...) na kwotę 199,35 zł (w tym 54,92 zł z tytułu opłat, 144 zł z tytułu rat, 0,43 zł z tytułu odsetek) z terminem płatności do dnia 20 lipca 2018 roku,
- w dniu 6 sierpnia 2018 roku wystawił fakturę nr (...) na kwotę 192,75 zł (w tym 47,23 zł z tytułu opłat, 144 zł z tytułu rat, 1,52 zł z tytułu odsetek) z terminem płatności do dnia 20 sierpnia 2018 roku,
- w dniu 8 października 2018 roku wystawił fakturę nr (...) na kwotę 1.267,49 zł (w tym 144 zł z tytułu rat, 1.120 zł z tytułu noty obciążeniowej, 3,49 zł z tytułu odsetek) z terminem płatności do dnia 22 października 2018 roku. Tego samego dnia wystawił notę obciążeniową na kwotę 1.120 zł z tytułu niedotrzymania warunków promocji.

Ponadto w pismach z dnia 6 listopada 2018 roku, 6 grudnia 2018 roku i 7 stycznia 2018 roku (...) poinformował o należnościach z tytułu rat za urządzenie (po 144 zł miesięcznie), a także – w pierwszym z tych pism – o należności odsetkowej w kwocie 7,15 zł. W piśmie z dnia 6 lutego 2019 roku dodatkowo wskazał, że należne raty nr 14-37 za urządzenie marki A. (...) wynoszą 3.456 zł.

Pierwotny wierzyciel wystawiał również noty odsetkowe za nieopłacone w terminie faktury.

(faktury z rozliczeniem konta k. 43-54, informacja z rozliczeniem konta k. 56-63, nota obciążeniowa k. 64, noty odsetkowe k. 65-85)

W dniu 10 października 2018 roku pierwotny wierzyciel sporządził pismo, w treści którego poinformował pozwaną, że w związku z brakiem płatności z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych rozwiązuje ze skutkiem natychmiastowym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a także, że w związku z naruszeniem warunków umowy naliczył opłatę wynikającą z § 15 pkt 1 regulaminu w kwocie 1.120 zł.

(pismo k. 87-89)

W dniu 10 września 2020 roku (...) Sp. z o.o. w W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności. W umowie wskazano, że powód reprezentowany jest przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. w W., w imieniu którego to podmiotu na mocy pełnomocnictwa z dnia 16 maja 2017 roku, Rep. A Nr 1405/2017 działa (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowany przez prezesa zarządu D. P.. Przedmiotem umowy cesji było przeniesienie wierzytelności wynikających z tytułu niezapłaconych należności wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym z tytułu opłat za sprzęt i kar umownych. Przejście wierzytelności na nabywcę następowało z chwilą zapłaty ceny.

Załączony do akt załącznik do umowy cesji jest nieczytelny.

(umowa przelewu wierzytelności k. 91-104, załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności k. 114-116, potwierdzenie zapłaty ceny k. 117, oświadczenie k. 118)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zasadny okazał się zarzut braku legitymacji czynnej powoda, powód nie wykazał bowiem swojego uprawnienia do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 1 lutego 2018 roku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy, nie złożył bowiem czytelnego załącznika do umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 10 września 2020 roku, nie wykazał także umocowania podmiotu zawierającego umowę cesji w jego imieniu. Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie przedmiotową umowę cesji, nie wykazując jednak w żaden sposób, że po pierwsze (...) było uprawnione do jego reprezentacji – w wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych załączonego do pozwu wynika, że powód jest reprezentowany przez (...) S.A. w W., a więc przez zupełnie inną spółkę, aniżeli oznaczoną w umowie cesji, po drugie, że (...) udzieliło pełnomocnictwa notarialnego (...) Sp. z o.o. – wskazane w umowie przelewu wierzytelności pełnomocnictwo z dnia 16 maja 2017 roku (Rep. A Nr 1405/2017) nie zostało załączone w poczet materiału dowodowego. Powyższe prowadzi do wniosku, że powód nie udowodnił, że D. P. – prezes zarządu (...) Polska, był umocowany do zawarcia umowy cesji w imieniu powoda. Niezależnie od powyższego uwypuklenia wymaga, że powód nie wykazał również, że przedmiotem cesji była wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem od pozwanej. Podkreślić należy, że dokumenty złożone przez stronę powodową, a mające dowodzić objęcie umową cesji wierzytelności stanowiącej źródło roszczenia pozwu (k. 114-116), są zupełnie nieczytelne. W konsekwencji Sąd nie był w stanie ustalić treści załącznika do umowy przelewu wierzytelności, przez co dokument ten jest nieprzydatny do rozpoznania sprawy. Oczywiście pozostaje, że nie było rzeczą Sądu wzywać zawodowego pełnomocnika powoda do złożenia czytelnego odpisu załącznika do umowy cesji wierzytelności wykazującego przelew wierzytelności objętej pozwem. Brak ten nie jest brakiem formalnym pozwu, który podlegałby usunięciu w trybie art. 130 § 1 k.p.c. Tego rodzaju zaniechanie Sąd bierze pod uwagę oceniając merytoryczną zasadność powództwa. Zauważyć również należy, że pełnomocnik powoda nie stawiał się na termin rozprawy i tym samym pozbawił się możliwości ewentualnego okazania czytelnego odpisu przedmiotowego załącznika na rozprawie. Podkreślenia wymaga, że w przypadku podmiotów jak powód, masowo skupujących wierzytelność, nabycie konkretnej wierzytelności winno być wykazane ponad wszelką wątpliwość. Niestaranne przygotowywanie dokumentów przez zawodowych pełnomocników musi rodzić i rodzi swoje procesowe konsekwencje. W świetle poczynionych rozważań uznać należy, że powód, od początku procesu reprezentowany

przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył tą, konkretną wierzitelność względem pozwanej stanowiącą źródło roszczenia pozwu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzitelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że powód nie wykazał również wysokości dochodzonego roszczenia. Wymienione w załączonych fakturach opłaty abonamentowe odbiegają wysokością od opłat oznaczonych w umowie, podobnie zresztą jak oznaczony w fakturach plan cenowy („JA+39,99/79,98” z faktur względem „JA+49,99/89,98”). Powyższe poddaje w wątpliwość fakt, że faktury te w ogóle dotyczą umowy stanowiącej źródło żądania powoda. Dodatkowo powód nie złożył regulaminu, który w myśl noty obciążeniowej stanowił podstawę naliczenia kary za niedotrzymanie warunków promocji, co czyni nieudowodnionym roszczenie w kwocie 1.120 zł. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.